

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 777/2017
05.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном поступку против окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Цејн Дрешевић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.1801/13 од 16.11.2016. године и Вишег суда у Врању Кж 131/17 од 20.04.2017. године, у седници већа одржаној дана 05.09.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.1801/13 од 16.11.2016. године и Вишег суда у Врању Кж 131/17 од 20.04.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К бр.1801/13 од 16.11.2016. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 120.000,00 динара коју је обавезан да плати у року од 30 дана по правноснажности пресуде и одређено да ако окривљени не плати новчану казну у одређеном року она ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне рачунати по 1 дан казне затвора, а с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци.

Истом пресудом на основу члана 87. КЗ према окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимања предмета и то једног дрвеног штапа дужине 1 м, који је одузет привремено по потврди МУП-а РС, ПУ Врање, ОП-ПИ Врање број ДД643/13 од 11.02.2013. године, а који ће бити предат ПУ Врање након правноснажности пресуде.

Наведеном пресудом обавезан је окривљени АА на плаћање паушалног износа од 5.000,00 динара и трошкова кривичног поступка у укупном износу од

12.000,00 динара, као и да на име нужних издатака за ангажовање пуномоћника оштећеном ББ плати укупан износ од 87.750,00 динара, а на име личне дангубе оштећеном за сваки долазак пред суд укупан износ од 4.200,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени ББ ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу на основу члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж 131/17 од 20.04.2017. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног ББ, па је пресуда Основног суда у Врању К бр.1801/13 од 16.11.2016. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Џејн Дрешевић, без навођења законског основа, а из образложења произилази да је исти поднет због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку или да исте преиначи у корист окривљеног, као и да донесе одлуку којом се одлаже извршење кривичне санкције до доношења одлуке Врховног касационог суда.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА наводи да је у конкретном случају дошло до покретања кривичног поступка од стране неовлашћеног лица, јер је окривљеном АА било стављено на терет кривично дело за које се гоњење не предузима по службеној дужности, већ искључиво по приватној тужби оштећеног као тужиоца. Првостепени и другостепени суд су прихватили надлежност јавног тужиоца за дело које се гони по приватној тужби и на тај начин повредили законска и уставна права окривљеног АА, на који начин се захтевом браниоца овог окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Одредбом члана 122. став 1. КЗ прописано је да ко другог лако телесно повреди или му здравље лако наруши казниће се новчаном казном или затвором до 1 године, ставом 2. истог члана прописано да ако је таква повреда нанесена оружјем, опасним оруђем или другим средством подобним да тело тешко повреди или здравље тешко наруши, учинилац ће се казнити затвором до 3 године, док је

ставом 4. истог члана прописано да се гоњиње за дело из става 1. овог члана предузима по приватној тужби.

Из списка предмета произилази да је предлогом за предузимање одређених истражних радњи Основног јавног тужиоца у Врању Кт 716/13 од 29.03.2013. године против АА стављен тај предлог ради утврђивања постојања елемента кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, као и да је оптужни предлог Основног јавног тужиоца у Врању Кт 716/13 од 29.10.2013. године против овог окривљеног поднет због постојања основане сумње да је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ.

По налажењу Врховног касационог суда, како се сходно члану 122. став 4. КЗ кривично гоњење предузима по приватној тужби само због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, а окривљеном је током целог кривичног поступка било стављено на терет извршење кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, то је гоњење од стране јавног тужиоца у односу на окривљеног АА због кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ предузето од стране овлашћеног тужиоца, док су супротни наводи захтева за заштиту законности браниоца овог окривљеног неосновани.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену других навода захтева за заштиту законности браниоца окривљеног АА, обзиром да се истима оспоравају чињенична утврђења у првостепеној и другостепеној пресуди, а што у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља разлог због којег је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење овог ванредног правног лека.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић